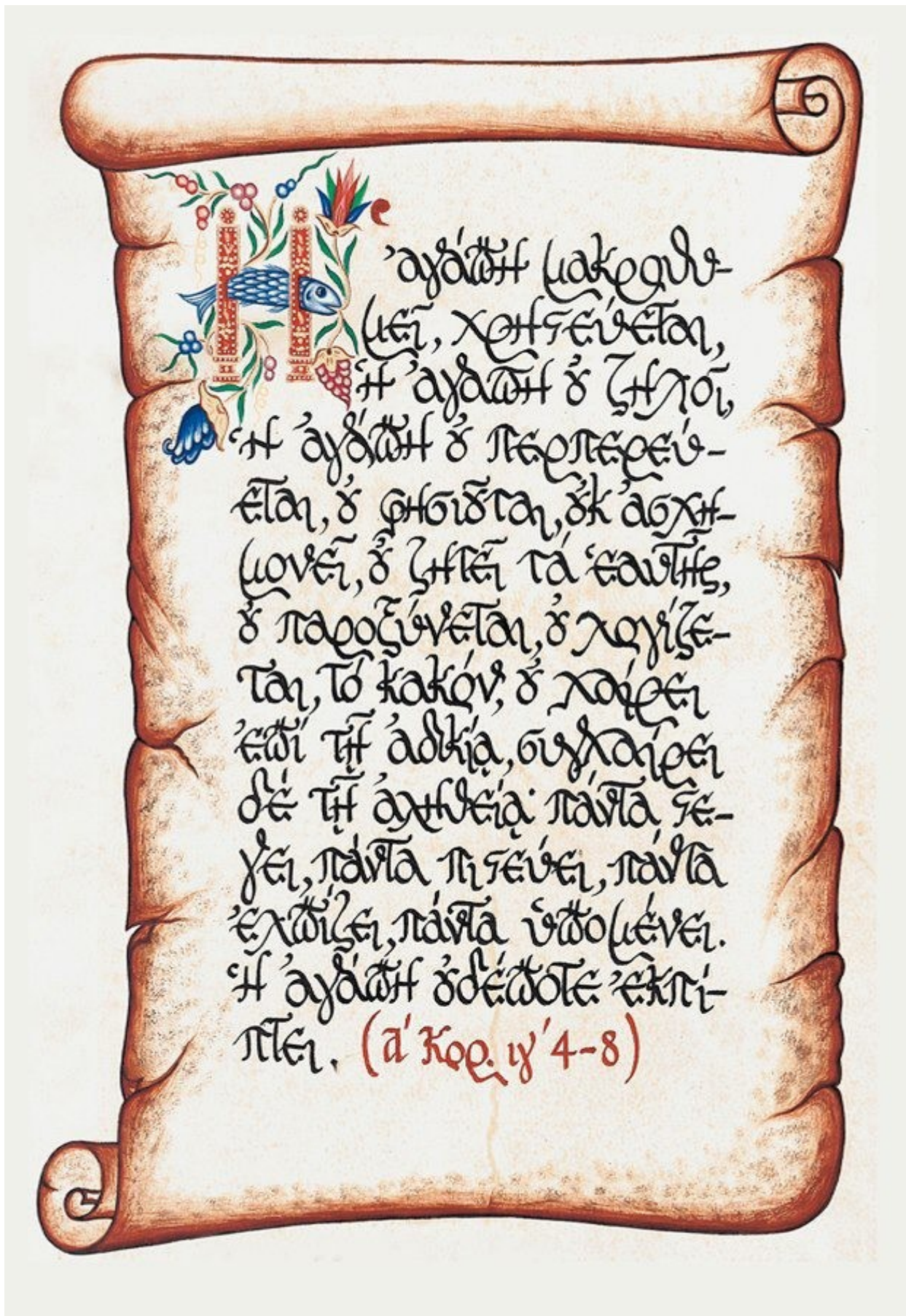

9 Μαρτίου 2015

Η αγάπη είναι ο ύμνος του Παραδείσου! **(Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης-Αριζονίτης](#)

ἡ ἀγάπη μακροθυ-
μαί, χρηστεύεται,
ἡ ἀγάπη ὁ ἡλιός,
ἡ ἀγάπη ὁ περπερεύ-
εται, ὁ φηιδται, ὁκ ἀοχη-
μονεῖ, ὁ ἡλεῖ τὰ ἑαυτῆς,
ὁ παροξύνεται, ὁ λογίζε-
ται, τὸ κακόν, ὁ λοίπει
ἑαυτῆ ἀδικία, συλλοίπει
δέ τῆ ἀηθεία πάντα, ἡ-
γει, πάντα πιστεύει, πάντα
ἑλπίζει, πάντα ὑπομένει.
ἡ ἀγάπη ὁ δέωστε ἐκπι-
πτει. (α' Κορ. ιγ' 4-8)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ο Θεός είναι Αγάπη. **«Ο μένων εν τη αγάπη, εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ»**, βροντοφωνεί ο απόστολος της αγάπης, Ιωάννης ο Ευαγγελιστής.

Αγάπη: Το κλειδί που ανοίγει όλες τις πόρτες της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Το φάρμακο που γιατρεύει όλες τις αρρώστιες της ψυχής και του σώματος.

Ένας άγιος έλεγε: **«Κύριε, κάνε με να βοηθήσω κι όχι να με βοηθήσουν. Κάνε με να αγαπήσω, κι όχι να με αγαπήσουν. Κάνε με να κατανοήσω κι όχι να με κατανοήσουν»**.

Η αγάπη, όπως την δίδαξε ο Κύριος, όχι παραποιημένη απο τους ανθρώπους, είναι έκφραση της θυσίας. Είναι της καρδιάς καρπός και της προαιρέσεως προσφορά.

Η αγάπη δεν φαίνεται απο το τί δίνεις αλλά απο το πώς το δίνεις. Αγάπη δεν είναι το άπλωμα του χεριού, αλλά το δόσιμο της καρδιάς.

Αν ξέρεις ο ίδιος να μοιράζεσαι, τότε ξέρεις να αγαπάς, «ιλαρόν γάρ δότην αγαπά ο Θεός» λέγει ο Παύλος.

Ο Θεός αγαπά τον ελεήμονα, που δίνει με προθυμία και χαρούμενο πρόσωπο αλλά και με ελεύθερη γνώμη. Ελεημοσύνη που προσφέρεται «εκ λύπης ή εξ ανάγκης» είναι απαράδεκτη και απόβλητη.

Η ρίζα της ελεημοσύνης βρίσκεται στην καρδιά.

Αρχίζει απο την καρδιά και τελειώνει στο χέρι μας. Η ελεημοσύνη θερμαίνει, όταν υπάρχει η φωτιά της αγάπης. Ελεημοσύνη δίχως αγάπη είναι ψυχρή και καταθλιπτική. Είναι σώμα νεκρό δίχως ήλιο και φώς. Είναι λουλούδι δίχως ομορφιά και ευωδία.

Όταν δίνεις δίχως αγάπη προσβάλλεις. Γιατι ποιά αξία έχει το ωραιότερο και ακριβότερο δώρο, όταν προσφέρεται χωρίς χαμόγελο;

Ο Ιησούς ζήτησε την προσοχή μας στο θέμα της ελεημοσύνης. Κατεδίκασε την επιδεικτική και υπερήφανη ελεημοσύνη. Πόσο και στο σημείο τούτο μας διδάσκουν οι Άγιοι!

Υπέροχη και θαυμαστή έμεινε στην ιστορία η βοήθεια των τριών φτωχών κοριτσιών απο τον Άγιο Νικόλαο, όχι τόσο για το ποσό των χρημάτων – κι αυτό βέβαια ηταν αξιόλογο – αλλά προπάντων για την διακριτικότητα της πράξεως του.

«Δεινόν η πενία», λέγει ο ιερός Χρυσόστομος. Τυφλώνει κάποτε τον άνθρωπο και κάνει τα μη πρόποντα. Ήτανε κίνδυνος λοιπόν και για τα τρία εκείνα κορίτσια να

οδηγηθούν στην διαφθορά. Ο πατέρας τους έφτασε στην απελπισία. Αλλά ο άγιος Νικόλαος γεμάτος αγάπη και διάκριση σπεύδει στην κατάλληλη στιγμή. Λαμβάνει όλα τα μέτρα ώστε η πράξη του να παραμείνει άγνωστη και μυστική απο τους ανθρώπους. Εφαρμόζει το του Κυρίου «**Μή γνώτω η αριστερά σου, τί ποιεί η δεξιά σου**».

Χωρίς χρονοτριβή παίρνει ένα καλογεμισμένο σακουλάκι με χρυσά νομίσματα κι έρχεται με προφύλαξη, αργά τη νύχτα, ρίχνει το πολύτιμο δέμα απο το παραθυράκι μέσα στο σπίτι και φεύγει γρήγορα.

Ο πατέρας των κοριτσιών δεν πίστευε στα μάτια του. Όταν ο άγιος Νικόλαος πληροφορήθηκε πως ο πατέρας πάντρεψε την πρώτη του κόρη, πήγε και ξανάριξε άλλο σακουλάκι με χρήματα με τον ίδιο τρόπο. Θερμές ησαν του φτωχού πατέρα οι ευχαριστίες και δοξολογίες στον Πανάγαθο Κύριο. Έτσι πάντρεψε και την δεύτερη.

Ωστόσο πρέπει να μην του διαφύγει ο ευεργέτης. Προαισθάνεται ότι θα ξανάρθει και αναμένει άγρυπνος ώστε μόλις ακούσει θόρυβο που θα προδώσει την παρουσία του, να τρέξει, να τον πιάσει, να δει ποιός είναι αυτός ο τόσο καλός άνθρωπος, που έσωσε κι αυτόν και τα κορίτσια του. Έτσι κι έγινε. Δεν πέτυχε στην τρίτη μυστική του απόπειρα ο φιλόστοργος και φιλόπτωχος άγιος. Τρέχοντας ο πατέρας τον αναγνώρισε και τον ευχαρίστησε που έσωσε με την πράξη του τρεις ψυχές απο την διαφθορά. Ο Νικόλαος του μίλησε με πολλή αγάπη, δεσμεύοντας τον να μην αναφέρει το γεγονός σε κανέναν.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων, ο μέγας και ασύγκριτος της αγάπης εργάτης, μελετούσε πολυ τους βίους των αγίων. Ιδιαίτερη εντύπωση του έκανε ο βίος του Αγίου Σεραπίωνα του Σιδωνίου, που πολυ τον θαύμαζε. **Διηγόταν συχνά το εξής περιστατικό απο την ζωή του:**

Κάποτε ο Άγιος Σεραπίων – γνωστός για την ασκητικότητα και ακτημοσύνη του – συνάντησε έναν άνθρωπο πάρα πολυ φτωχό. Τόσο δε (=μάλιστα) τον λυπήθηκε ώστε έβγαλε το επανωφόρι του και του το έδωσε. Προχωρώντας πιο πέρα, είδε κάποιον που έτρεμε απο το κρύο. Τί να κάμει; Χωρίς να καθυστερήσει βγάζει και το εσωτερικό του ρούχο και του το προσφέρει. Τότε έμεινε γυμνός κρατώντας στα χέρια του το Ιερόν Ευαγγέλιον. Μόλις τον είδε γυμνό κάποιος γνωστός του τον ερωτά:

-Ποιός σε εγύμνωσε Άγιε του Θεού;

-Αυτό εδώ, απάντησε ο Σεραπίων δείχνοντάς του το Ιερόν Ευαγγέλιον.

Δεν άργησε όμως να πουλήσει και αυτό το Ευαγγέλιο, προσφέροντας τα χρήματα σε φτωχούς.

Κάποιος μαθητής του τον ρώτησε: - Πάτερ μου, πού είναι το μικρό Ευαγγέλιο που είχες;

Του απάντησε: - Δεν είπε ο Κύριος «πώλησον σου τα υπάρχοντα και δός πτωχοίς;» Σ' αυτό κι εγώ πειθάρχησα. Σκέφτηκα πως δεν έπρεπε να λυπηθώ ούτε κι αυτό το βιβλίο, όπου είναι γραμμένα τα παραγγέλματα του Κυρίου, αλλά να το πουλήσω χάριν των φτωχών.

Ένας άνθρωπος του Θεού είπε: «κάθε ψυχή κερδισμένη απο την αγάπη, είναι κιάλας ανταύγεια του Θεού». **Η αγάπη έχει φώς και μεταδίδει φώς.** Είναι και φωτοφόρος και φωτοδότης. **«Ο αγαπών τον αδελφόν αυτού εν τω φωτί μένει».**

Όσο πλησιάζεις τον Θεό, τόσο φωτίζεσαι και λάμπεις. Όσο περισσότερο αγαπάς τον Θεό, τόσο περισσότερο αγαπάς τον άνθρωπο. «Είδες τον αδελφό σου; Είδες τον Θεό!» λέει ο αββάς Ισαάκ Ο Σύρος.

Τί ωφελεί στα αλήθεια η κατάκτηση του διαστήματος, αν δεν κατακτήσουμε τους αδελφούς μας με την αγάπη;

Τί ωφελεί η έρευνα και ανακάλυψη νέων γαλαξιών, αν δεν καταφέραμε να βρούμε το «αστέρι» της βηθλεέμ, τον Θεό της αγάπης;

Ποιούς νέους κόσμους περιμένουμε να μας δείξουν τα ραδιοτηλεσκόπια, όταν αγνοούμε την «καινήν εντολήν» της αγάπης;

Χωρίς την αγάπη όλα είναι μάταια, άσχημα κι αποτυχημένα.

«Συμφορά μας χωρίς την αγάπη» αναφωνεί ο άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ. **Όλα του ανθρώπου τα έργα και τα επιτεύγματα αποκτούν αξία μονάχα με την αγάπη.**

Αλλά η αγάπη είναι διάκριση και η διάκριση είναι τέχνη. Αν δεν ξέρεις την τέχνη της αγάπης, δεν ξέρεις να αγαπάς.

Η αγάπη παραβλέπει τις ιδιοτροπίες του αδελφού. Συγχωρεί τα λάθη. Ανέχεται τα ελαττώματα. Υποχωρεί στο πείσμα. Αποφεύγει την κατάκριση. Αγνοεί την ειρωνία. Διαλύει τις καχυποψίες. Αρνείται τις συκοφαντίες. Δεν επικρίνει και δεν διασύρει δημόσια. Σκεπάζει όλες τις ελλείψεις με έναν τρόπο ευγενικό και μεγαλόψυχο. «Η αγάπη τω πλησίον κακόν ουκ εργάζεται, μακροθυμεί, χρηστεύεται.. ού φησιούται, ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής.. ου λογίζεται το κακόν» βροντοφωνεί ο Παύλος.

Η αγάπη με την απλότητα και την ειλικρίνεια της δεν ξέρει τι είναι κακό. Είναι αγνή και καθάρια σαν το νερό της κρυστάλλινης λίμνης. Δεν την αναταράσσει κανένα άγριο κύμα κακίας και πονηρίας.

Ο άνθρωπος της αγάπης είναι ο πιο μεγάλος νικητής στον πνευματικό αγώνα. Νικάει με το χαμόγελο και την καλοσύνη. Αν σε άλλες περιπτώσεις η υποχώρηση είναι ήττα, της αγάπης η υποχώρηση είναι νίκη. «Τη φιλανθρωπία νικήσωμεν» λέγει ο Θεολόγος Γρηγόριος.

Είναι ένδοξα της αγάπης τα τρόπαια. Πανάκριβα της φιλανθρωπίας τα στεφάνια. Άλλωστε μην ξεχνάμε ότι κάθε μεγάλη αγάπη είναι σταυρωμένη αγάπη.

Περνάει με διάκριση όλα τα σκαλοπάτια του Γολγοθά. Πονάει όπως Εκείνος πόνεσε επάνω στον σταυρό. Κάθε προσφορά είναι θυσία και κάθε θυσία έχει την αξία της.

«Και ος εαν ποτίσει ενα των μικρών τούτων ποτήριον ψυχρού μόνον εις όνομα μαθητού, αμην λέγω υμίν, ου μη απολέσει τον μισθόν αυτού», λέγει ο Κύριος.

Η αγάπη συμπεριφέρεται με διάκριση και καλοσύνη και στον πεινασμένο και στον διψασμένο και στον ξένο και στον περιφρονημένο και στον φυλακισμένο και «εις πάσαν ψυχήν καταπονουμένην». Και οι φυλακισμένοι είναι αδελφοί μας. Γι' αυτό παραγγέλλει ο Άγιος Παύλος «Μιμνήσκεσθε των δεσμίων ως συνδεδεμένοι». Να νιώθουμε δική μας την φυλάκιση τους. Το ίδιο και για το πένθος του αδελφού μας, να το νοιώθουμε δικό μας.

Ο πόνος στον κόσμο είναι τόσο μεγάλος ώστε αν θελήσεις να μαζέψεις τα δάκρυα που χύνονται κάθε μέρα απο τα μάτια των ανθρώπων θα βρεθείς μπροστά στο μεγαλύτερο ποτάμι της γής, είπε κάποιος. Η αγάπη δεν εφαρμόζει μόνο το «χαίρειν μετα χαιρόντων» αλλά και το «κλαίειν μετα κλαιόντων».

Άν κάθε κράτος έχει τον δικό του Εθνικό Ύμνο, έχει και ο Χριστιανισμός τον δικό του Ύμνο, τον **Ύμνο της Αγάπης** που με τον πιο αριστοτεχνικό τρόπο έχει αποδώσει ο μέγας των εθνών Απόστολος Παύλος στο ΙΓ' κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους επιστολής.

Τούτος ο μελωδικότατος ύμνος ας είναι στα χείλη και στην ψυχή μας. Αμήν.

Πηγή: askitikon.eu